

и пое къмъ селото, задъ нея вървѣха Андрей и селянинътъ и говорѣха.

— Като си тръгналъ — казваше селянинътъ — да търсишъ работа, овчаръ ставашъ ли?

— Ставамъ — отвърна Андрей.

— Само да не те е страхъ? Кошаритѣ сж горе, хе-е-е, въ планината. Тамъ ще живѣешъ, тамъ ще спишъ.

Влѣзоха въ селото. Андрей се намѣри въ широкъ дворъ, съ хубави бѣли кжци, обори, хамбари — всичко пълно. Единъ щъркелъ прелетѣ надъ двора, зашумѣха голѣмитѣ му криле така, че листата на крушата се раздвижиха.

Така стана Андрей овчаръ на тия богатихора. И следъ една седмица, когато бѣше слѣзълъ отъ кошаритѣ за хлѣбъ и отиваше пакъ, той намѣри своя приятелъ, за когото ще ви разкажа сега, и съ когото убиха най-страшната мечка — стрѣвница.

* * *

Както вървѣше до една стара, изкорубена върба, Андрей чу жалния вой на куче. Той се приближи. До старата върба квичеше мѣничко, рунтаво куче, клекнало на заднитѣ си крака. Дѣсниятъ му преденъ кракъ висѣше превитъ, окървавенъ. Като видѣ Андрея, кучето спрѣ, но го гледаше съ такива умни, влажни кафяви очи, че на момчето се стори голѣмъ грѣхъ да го остави. Той се наведе и прихвана кучето презъ коремчето; счупениятъ кракъ се разлюля и то почна само да скимти отъ болка. Провлѣчено, задавено отъ мжка, скимтѣше бедното куче, и Андрей остави торбата. Повдигна крачола си, откжсна тънкия вълненъ конецъ, съ който намотаваше чорапа си; после откжсна парче отъ хастара на вехтия каскетъ, който му даде господаря